

STRUYE, Paul, katholiek politicus (Gent 1 september 1896 - Elsene 16 februari 1974).

Struye, die zoon van een arts was, deed zijn humaniorastudie aan het St.-Barbaracollege te Gent. De Eerste Wereldoorlog maakte hij mee als vrijwilliger. In 1920 behaalde hij aan de Gentse universiteit het doctoraat in de rechten, waarna hij zich bij de Brusselse balie liet inschrijven, waar hij stagiair was van Thomas Braun. Hij behoorde tot de groep rondom het tijdschrift *L'Autorité* (1924), maar werd reeds het jaar daarna secretaris van de *Union Belge pour la Société des Nations*. Van 1925 af was Struye medewerker van *La Libre Belgique* waarin wekelijks een artikel over de buitenlandse politiek van zijn hand verscheen. In 1932 werd hij voorzitter van de Brusselse *Jeune Barreau*, in 1933 lid van de Raad van de Brusselse advocatenorde en in 1938 advocaat bij het Hof van Cassatie. Tijdens de Tweede Wereldoorlog werkte hij mee aan de clandestiene *Libre Belgique* en stelde hij geregeld waardevolle rapporten op over de openbare mening in bezet België. Hoewel hij vóór de oorlog nauwelijks in de politiek was betrokken, werd hij in 1946, als lijsttrekker van de Christelijke Volkspartij voor Brussel, tot senator gekozen en onmiddellijk tot fractievoorzitter aangesteld. Hij werd belast met het ministerie van Justitie (maart 1947 - november 1948), waarna hij van november 1950 tot november 1954 en opnieuw van juni 1958 tot oktober 1973 voorzitter van de senaat was. In 1958 werd Struye minister van Staat. Op internationaal vlak was hij o.m. lid van de Gemeenschappelijke Vergadering van de EGKS (1952-'58) en van de Raad van Europa (1950-'70) en toonde hij zich een overtuigd, maar nuchter voorstander van de Europese eenmaking.

Vermeldenswaard zijn de artikelen door Struye, o.a. in het *Journal des Tribunaux* in de jaren 1929-'35, gewijd aan de wetgeving op het taalgebruik in het gerecht. Het begrip dat hij er als Franstalige Vlaming voor het Vlaamse standpunt toonde, was

slechts gedeeltelijk en voorwaardelijk, al stak het herhaaldelijk gunstig af tegen de radicale afwijzing, die in het Brusselse gerechtelijk milieu overheerste. Hoewel hij als minister van Justitie moest aftreden wegens het verlenen van strafvermindering aan twee collaborateurs Boverout en Souvery, werd hem vaak het groot aantal terechtstellingen van incivieken verweten, tijdens zijn ministerschap uitgevoerd.

WERKEN : *J.F. Vonck* (1927); - *La campagne des dix-huit jours et la reddition de l'armée belge* (onder pseud. Saint-Yves, 1940); - *Justice. Gerechtigheid* (samen met A. Verbist, 1944); - *Lettres d'un provincial ou les nouveaux propos du Conseiller Eudoxe* (1944); - *L'évolution du sentiment public en Belgique sous l'occupation allemande* (1945); - *Problèmes internationaux. 1927-1972*, 2 dln. (1972).

LITERATUUR : E. de la Vallée Poussin, *Paul Struye*, in *Le Face à Main* (27 juli 1946); - P. Paulus, *Croquis de personnalités judiciaires* (1947, p. 392-398); - L.D.L. (= L. de Lentdecker), *Senaatsvoorzitter Paul Struye*, in *De Standaard* (31 maart 1965); - *Huldebetoon aan de heer Paul Struye naar aanleiding van zijn vijftienjarig voorzitterschap van de Senaat* (1969); - J. Florquin, *Paul Struye*, in *Ten huize van...*, VIII (1972, p. 278-318).

WIM VAN DEN STEENE